

ДЖЕФРИ АРЧЪР

ПРОСТО ДОБРИ ПРИЯТЕЛИ

Превод от английски: Теодора Божилчева, 2009

chitanka.info

Събудих се преди него с донякъде похотливо настроение, но знаех, че няма какво да направя.

Примигнах и очите ми веднага се нагодиха към сумрака. Вдигнах глава и се загледах в огромната маса неподвижна бяла плът, изтегната редом. Да беше правил гимнастика поне колкото мен, тази лоена възглавница нямаше да я има, помислих си без капка съчувствие.

Роджър се размърда неспокойно и дори се обърна към мен, но аз знаех, че няма да се събуди напълно, докато алармата от неговата страна на леглото не се включеше. Зачудих се за момент дали да не опитам да заспя отново, или да стана и да си спретна закуска, преди да се е събудил. В крайна сметка реших да си полежа мирно и да си помечтая, без да го будя. Когато накрая отвореше очи, бях решила да се преструвам на заспала — така той щеше да ми приготви закуската. Започнах да планирам какво трябва да свърша, след като той отиде в офиса. Стига да си бях вкъщи, готова да го посрещна, щом се върне от работа, какво правех през деня, не го интересуваше.

От неговата страна на леглото се разнесе леко похъркване. Хъркането на Роджър не ми пречеше. Любовта ми към него беше безкрайна и съжалявах, че не можех да намеря думи, с които да я изкажа. Всъщност той беше първият мъж, който истински ме бе впечатлил. Докато се вглеждах в небръснатото му лице, си припомних, че не с външността си ме привлече онази вечер в кръчмата.

Срещнах го за първи път в „Котка и свирка“, кръчма, разположена на ъгъла на Мафакинг Роуд. Бихте я нарекли кварталното заведение. Той имаше навика да идва около осем, да поръчва пинта от слабата бира и да сяда на масичката в ъгъла точно зад дъщчената мишена за дартс. Повечето пъти седеше сам и наблюдаваше как хората се прицелват в центъра, но най-често улучват единицата или петицата, ако изобщо успеят да уцелят мишлената. Самият той никога не играеше и често се питах от стратегическото си място зад бара дали се бои да не му заемат любимото място, или просто играта не го интересува.

После всичко за Роджър внезапно се промени — за добро, както той несъмнено смяташе — когато една вечер рано през пролетта блондинка, казваше се Мадлин, облечена в имитация на кожено палто, се настани на високото столче до него с чаша джин в ръката. Не я бях виждала в кръчмата до този момент, макар че в квартала явно я познаваха, но от дочутото на бара останах с впечатление, че едва ли

още дълго ще се радваме на компанията ѝ. Разбирайте ли, слуховете гласяха, че тя търси някого, чиито хоризонти да се простират отвъд „Котка и свирка“.

Всъщност любовната история — ако изобщо можеше да се окачестви като такава — продължи едва двайсет дни. Знам го със сигурност, защото броих всеки от тях. После една вечер тонът се повиши и всички обърнаха глави, за да видят как тя напусна високото столче така внезапно, както беше дошла. Умореният му поглед я проследи до свободното място на ъгъла на бара, където се настани, но той с нищо не показва изненадата си, нито направи опит да я последва.

Напускането ѝ беше знак да действам. Почти скочих иззад бара и с бързи крачки, доколкото достойнството ми позволяваше, само след миг вече седях на свободното столче до него. Той не каза нищо, нито направи опит да ми предложи питие, но погледът, който ми хвърли, не подсказваше, че ме намира за неприемлив заместник. Огледах се наоколо, за да се уверя, че никой не възnamерява да узурпира мястото ми. Мъжете, скучени около мишената, не проявяваха никакъв интерес. Резултатът поглъщаше цялото им внимание. Погледнах към бара, за да видя дали шефът е забелязал отсъствието ми, но той беше зает с поръчките. Забелязах, че Мадлин вече пие чаша шампанско от единствената бутилка в кръчмата, почерпена от някакъв непознат, чието стилно двуредно сако и раирана вратовръзка ме убедиха, че тя едва ли ще си прави труда да се занимава с Роджър.

Погледнах Роджър — знаех как се назова от известно време, макар да не се бях обръщала по име към него, нито бях сигурна, че той знае моето. Започнах да пърхам с мигли малко превзето. Почувствах се глуповато, но поне предизвиках лека усмивка. Той се наведе и докосна бузата ми, ръцете му бяха изненадващо нежни. Никой не изпитваше необходимост да говори — и двамата бяхме самотни и нямаше нужда да обясняваме причината. Поседяхме мълчешком, от време на време той отпиваше от бирата си, а аз прекръстосвах крака, докато на половин метър от нас стреличките следваха неопределения си курс.

Когато кръчмарят извика: „Последни поръчки!“, Роджър пресуши чашата си, а играчите довършиха последната си игра.

Никой не каза нищо, когато си тръгнахме заедно, и Роджър не възрази, че го придружих до къщата му. Знаех къде живее, защото на няколко пъти го бях виждала да чака автобуса на Добсън стрийт,

нареден на мълчаливата опашка от сутрешни пътници по неволя. Веднъж дори се бях подпряла на близката стена, за да огледам чертите му по-добре. Притежаваше анонимно, почти обикновено лице, но имаше най-топлите очи и най-сърдечната усмивка, каквито бях виждала у мъж.

Тревожех се само, че той явно не забелязваше съществуването ми, всяка вечер очите му и всяка сутрин мислите му бяха погълнати от Мадлин. Как завиждах на това момиче! Тя имаше всичко, за което мечтаех — освен свястно кожено палто, единственото нещо, което моята майка ми остави. Всъщност нямах никакво право да злобея, тъй като миналото на Мадлин едва ли беше по-мътно от моето.

Всичко това се случи преди повече от година и за да докажа пълното си себеотдаване на Роджър, оттогава не съм стъпвала в „Котка и свирка“. Явно беше забравил за Мадлин, тъй като нито веднъж не я спомена пред мен. Необичайно за мъж, той не ме попита и за миналите ми връзки.

Може би трябваше. Бих искала да знае истината за живота ми, преди да се запознаем, макар че сега всичко изглежда без значение. Разбирате ли, бях най-малката в четиричленно семейство, затова винаги бях на последно място. Не познавах баща си, а една вечер се прибрах вкъщи и открих, че майка ми е избягала с друг. Трейси, една от сестрите ми, ме предупреди да не я чакам да се върне. Оказа се права, тъй като от този ден повече не видях майка си. Ужасно е да признаеш, та дори само пред себе си, че майка ти е уличница.

Вече сираче, започнах да скитам, често пъти опитвайки да съм една крачка пред закона — трудна задача, когато невинаги имаш къде да подслониш глава. Дори не си спомням как се оказах с Дерек, ако изобщо това беше истинското му име. Дерек, чиято смуглa чувствена хубост би привлякла всяка по-податлива жена, ми каза, че през последните три години бил работил на търговски пароход. Когато се любеше с мен, бях готова да повярвам на всичко. Казах му, че искам само уютен дом, храна на масата и може би след време собствено семейство. Той ме увери, че едно от желанията ми е изпълнено, и наистина, няколко седмици след като ме напусна, се оказах с близнаци, момичета. Дерек така и не ги видя — върна се в морето, преди да му кажа, че съм бременно. Не беше нужно да ми сваля звезди; беше

красавец и сигурно е знаел, че ще му се отдам веднага след като ме почерпи няколко пitiета.

Опитах се да отглеждам момичетата както трябва, но този път властите ме пипнаха и загубих и двете. Питам се къде ли са сега. Един господ знае. Надявам се само да са попаднали в добро семейство. Поне наследиха неустоимия външен вид на Дерек, което може само да им помогне в живота. Това е още един факт от миналото ми, който Роджър никога няма да узнае. Безрезервното му доверие само ме кара да се чувствам още по-виновна, а сега вече не мога да намеря начин да му призная истината.

След като Дерек се върна в морето, бях сама почти цяла година, преди да си намеря почасова работа в „Котка и свирка“. Кръчмарят беше толкова стиснат, че дори нямаше да ми осигури храна и пиене, дори да бях спазила моята част от сделката.

Роджър имаше навика да идва веднъж-дваж седмично, преди да се запознае с блондинката с опърпаното фалшиво кожено палто. След това идваше всяка вечер, докато тя не стана и не го напусна.

Разбрах, че е мъжът за мен, още първия път, когато го чух как поръча пinta от слабата бира. Пinta от слабата — не бих могла да измисля по-добро описание на Роджър. В онези дни барманките открито флиртуваха с него, но той не проявяваше интерес. Докато Мадлин не се впи в него, аз дори не знаех какви жени предпочита. Вероятно, в крайна сметка, моята андрогинна външност го е привлякла.

Мисля, че бях единствената в кръчмата, която търсеше нещо постоянно.

И така Роджър ми позволи да прекарам нощта с него. Спомням си, че се шмугна в банята, за да се съблече, докато аз се излегнах на както предположих, моята страна на леглото. Оттогава той нито веднъж не ме помоли да си отида, камо ли да се опита да ме изрита навън. Връзката ни е много естествена. Няма случай да ми е повишил тон или да ми се е скарал безпричинно. Извинете ме за клишето, но един път и на мен да ми се усмихне щастието.

Брр. Брр. Брр. Проклетата аларма. Ако можех, щях да я заровя в земята. Звъненето не преставаше, докато най-накрая Роджър не реши да се размърда. Веднъж опитах да се протегна през него и да сложа край на това пъклено звънене, но успях само да съборя уреда на

земята, което го раздразни повече от шума. Никога повече, реших тогава. Най-накрая изпод одеялото се подаде една дълга ръка, дланта се стовари върху часовника и ужасната връва утихна. Аз спя леко — и най-малкото движение ме събужда. Само да ме беше помолил, щях да го будя всяка сутрин далеч по-нежно. Все пак моите методи са много по-надеждни от никаква си сглобена машинария.

Наполовина разбуден, Роджър ме гушна за малко, преди да ми разтрие гърба, което гарантирано предизвикваше усмивката ми. После се прозя, протегна се и заяви както всяка сутрин:

— Трябва да бягам, иначе ще закъснея за работа.

Подозирам, че някои жени биха се подразнили от предсказуемостта на сутрешните ни навици, но не и тази дама. Това беше част от живота, която затвърждаваше у мен чувството за сигурност и убеждението, че най-после бях намерила нещо, което си заслужава.

Роджър успя да обърка левия и десния чехъл — вероятност петдесет на петдесет — преди да се затътри към банята. Петнайсет минути по-късно излезе оттам в едва забележимо по-добър външен вид, отколкото преди да влезе. Научих се да живея с някои от неговите слабости, както биха се изразили някои, а той на свой ред прие моята мания за чистота и нуждата ми от сигурност.

— Ставай, мързеланке — подкани ме Роджър, но само се усмихна, когато аз се настаних още по-удобно и отказах да напусна затоплената ямка, оставена от него. — Предполагам, че чакаш да ти сервирам закуската, преди да изляза за работа? — добави, докато слизаше по стълбите.

Не си направих труда да отговоря. Знаех, че само след малко ще отвори входната врата, ще вдигне вестника, пощата, ако е дошло нещо, и обичайното шише с мляко. Надежден, както винаги, той щеше да сложи чайника, да отвори килера, да напълни купа с любимата ми храна за закуска и да сипе от млякото, като остави за себе си точно колкото за две чаши кафе.

Можех да чакам почти до мига, в който закуската стане готова. Първо, щях да чуя чайника да завира, малко след това млякото щеше да е сипано и накрая щеше да се разнесе стърженето на стола по пода. Това беше сигналът, който потвърждаваше, че е време да закусваме.

Бавно опънах крака и забелязах, че ноктите ми имат нужда от внимание. Вече бях решила, че ще се къпя едва след като той излезе за работа. Чувах как столът стърже по линолеума в кухнята. Почувствах прилив на щастие и скочих от леглото. Миг по-късно вече бях долу. Въпреки че устата му вече беше пълна с корнфлейкс, той спря да дъвче, щом ме видя.

— Хубаво, че реши да хапнеш с мен — рече с усмивка.

Приближих се до него и го погледнах с очакване. Той се наведе и побутна купата към мен. Започнах да лоча радостно млякото, въртейки опашка.

И не е вярно, че въртим опашки само когато сме ядосани.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.